

Sygn. akt XIV K 200/17, 2 Ds. 325.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Sobczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku ---

po rozpoznaniu w dniach 23 listopada 2017 roku i 12 stycznia 2018 roku sprawy

M. M. (1) (M.)

syna R. i E. z d. B.,

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 20 sierpnia 2015 r. do marca 2017 r. w miejscowości W. uporczywie uchylał się od ciężącego z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 10 marca 2016 r. sygn. akt III RC 564/15 obowiązku opieki, przez nielożenie na utrzymanie córki M. M. (3) alimentów w kwocie po 500 złotych miesięcznie, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

stosując w niniejszej sprawie, na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed datą wejścia w życie zmian do kodeksu karnego wprowadzonych ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z dnia 16 maja 2017 roku)

I. uznaje oskarżonego ***M. M. (1)*** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, z tym ustaleniem, że do dnia 16 sierpnia 2017 roku uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III RC 564/15, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 209 § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 209 § 1 k.k. skazuje oskarżonego na karę ***8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;***

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej córki M. M. (3);

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. – w okresie próby – zobowiązuje oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej;

V. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1) ma 27 lat. Posiada wykształcenie podstawowe niepełne, nie ma zawodu. Utrzymuje się z pracy w firmie budowlanej, z czego osiąga dochód w wysokości 2.000 zł miesięcznie. Nie posiada majątku większej wartości. Jest kawalerem, ma na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 2 lat.

M. M. (1) nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

M. M. (1) nie był w przeszłości karany sądownie (karta karna k. 56).

M. M. (1) tworzył związek konkubencki z A. R.. Ze związku tego mieli jedno dziecko: M. M. (3), która urodziła się dnia (...). W momencie urodzenia dziecka, nie mieszkali już razem.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k. 58 – 59; 22; zeznania świadka A. R. k. 6 – 7;

M. M. (1) w pierwszym miesiącu życia dziecka przekazał A. R. pieniądze na utrzymanie dziecka, po czym od sierpnia 2015 roku przestał się interesować córką, nie odwiedzając M. M. (3), nie podejmując z dzieckiem kontaktu osobistego i nie dostarczając córce od tego czasu żadnych środków utrzymania. Konieczność utrzymania córki w całości obciążała A. R..

Dowód: zeznania świadka A. R. k. 6 – 7;

Ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Słupsku z dnia 10 marca 2016 r. roku w sprawie III RC 564/15 M. M. (1) zobowiązał się łożyć na rzecz małoletniej M. M. (3) tytułem alimentów kwotę po 500 złotych (pięćset złotych) miesięcznie, płatnych z góry począwszy od dnia 20 sierpnia 2015 r. do dnia 15 – go każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności każdej raty, do rąk matki małoletniej – A. R..

Dowód: wyciągi z protokołu z ugodą sądową k. 3

W związku z nieuiszczaniem przez M. M. (1) alimentów na rzecz córki, A. R. złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji komorniczej w imieniu małoletniej M. M. (3), który wpłynął do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku J. M. dnia 17 czerwca 2016 roku. W trakcie trwającej egzekucji M. M. (1) nie uiszczał zasądzonych alimentów na rzecz małoletniej M. M. (3). W tym czasie podejmował się zajęć dorywczych, z których uzyskiwał bliżej nieokreślone dochody. Pomimo uzyskiwanych dochodów uporczywie nie uiszczał ciężących na nim alimentów, narażając małoletnią córkę M. M. (3) na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W tym czasie potrzeby małoletniej M. M. (3) były zaspokajane z dochodów uzyskiwanych przez A. R. z tytułu wynagrodzenia o pracę oraz do pewnego czasu świadczenia socjalnego „500 +”. Pierwsza wpłata M. M. (1) tytułem alimentów datowana jest na dzień 17 sierpnia 2017 roku.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k. 22; 58; zeznania świadka A. R. k. 6 – 7; 59, karta rozliczeniowa sprawy Kmp 20/16 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku J. M. k. 68

M. M. (1) jest osobą zdrową, zdolną do pracy zarobkowej. W okresie od lipca 2015 roku do stycznia 2018 roku M. M. (1) utrzymywał się z pracy własnej, nie korzystając z pomocy opieki społecznej ani z pomocy członków rodziny.

M. M. (1) utrzymuje mieszkanie trzypokojowe, które jest własnością jego mamy przebywającej na stałe w Niemczech i osiągającej własne dochody z tytułu pracy za granicą. Koszt utrzymania tego mieszkania to 400 zł miesięcznie. M. M. (1) opłaca także rachunki za wodę w kwocie 130 zł – 140 zł miesięcznie, za energię elektryczną w kwocie 180 – 200 zł co trzy miesiące, podatek w kwocie 78 zł kwartalnie, opłatę za wywóz śmieci w kwocie 18 zł co miesiąc – za 2 osoby,

pokrywa rachunku za gaz co dwa miesiące w kwocie po 50 zł. M. M. (1) zaciągnął także kredyt na remont mieszkania, który wynosi 22 tys. zł. Nadto ma zobowiązania z tytułu zakupu telefonów komórkowych.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k. 22; 58, wywiad środowiskowy dotyczący M. M. (1) k. 50-52;

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie następujących dowodów:

a/ wyjaśnień oskarżonego M. M. (1) (k. 58, 22);

b/ zeznań świadka: A. R. (k. 59, 6-7)

b/ dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w tym m.in. dokumenty zawnioskowane w akcie oskarżenia przez Prokuratora z karty 30 pod pozycją 1 - 9 a nadto dowody z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania i znajdujących się na k. 50 – 52, 56 oraz 66-68;

Oskarżony, słuchany w trakcie rozprawy głównej w dniu 23 listopada 2017 r. (k. 56), przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił iż nie było go stać na zapłacenie tych pieniędzy, bo z czegoś musi żyć, ma też kredyty do spłaty. Nie ma w domu jego mamy, przebywa w Niemczech u brata. Nie wie czy brat zarabia, nie utrzymują kontaktu. Oskarżony wyjaśnił, że musi utrzymać mieszkanie trzypokojowe, jest własnościowe na jego mamę, nie pamięta metrażu. Koszt utrzymania tego mieszkania to 400 zł miesięcznie. Płaci rachunki za wodę 130 zł – 140 zł, ścieki (razem z wodą), za prąd 180 – 200 zł co trzy miesiące, podatek 78 zł kwartalnie, śmieci 18 zł co miesiąc – za 2 osoby, gaz co dwa miesiące 50 zł, mieszka sam. Zaciągnął kredyt na remont mieszkania, który wynosi 22 tys. zł. Nadto ma zobowiązania z tytułu zakupu telefonów – nie pamięta ile, ma dwa telefony. Teraz ma jeden telefon, ale miał dwa. Dziecko urodziło się (...) Alimenty ma zasądzone od marca 2016 r. wstecz. W czasie gdy Sąd orzekł o alimentach nie pracował. Sam się zgodził na kwotę 500 zł alimentów. Myślał, że pójdzie do roboty i będzie go stać. Coraz ciężiej jest. W tym okresie nie chorował na nic, nie miał żadnego wypadku. Nie wie z czego utrzymuje się jego córka, interesuje go to. W tym okresie córka nie przebywała u niego, nie zajmował się nią codziennie. W trakcie postępowania wzrosły zaległości alimentacyjne. Nie zwracał się o obniżenie alimentów. Członkowie jego rodziny są w Niemczech, oni mu nie pomagają finansowo. Komornik w tej chwili prowadzi jakies postępowanie, chodzi o komornika J. M.. On niby co tydzień odtrąca jakieś pieniądze.

Na rozprawie głównej dniu 12 stycznia 2018 r. (k. 69) oskarżony oświadczył, że w styczniu były dwie następne wpłaty: 180 zł i 240 zł, oba przelewy są ze stycznia. Nie jest w stanie wykonywać kary ograniczenia wolności, bo pracuje. Teraz będzie miał nową umowę. Jeśli chodzi o wpłatę z czerwca 2017 r. to ona nie była dokonana przez niego, tylko to było potrącenie z Urzędu Skarbowego. Jego są w sierpniu 2017 roku.

Oskarżony, słuchany w trakcie postępowania przygotowawczego w dniu 5 kwietnia 2017 r. (k. 28 - 31), przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że jest ojcem M.. Nie utrzymuje z nią kontakt. Widział ją zaraz jak się urodziła i odwiedzał ją przez jakiś czas. W tej chwili nie odwiedza ich. Nie płaci też alimentów. Spowodowane to było tym, że nie pracował, a utrzymywał się z prac dorywczych. Wie, że ma zasądzone alimenty. Wie, że powinien je płacić. Nie wie jaka jest sytuacja finansowa (...) (matki dziecka) i jego córki. Wie, że nie otrzymuje żadnych pieniędzy. Wie, że ma komornika. Wie, że zwiększa się jego zadłużenie. Teraz ma pracę i będzie chciał płacić alimenty na rzecz córki. Nie ma żadnych innych dzieci.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał winę oskarżonego jako oczywistą.

Na wstępie ocenić należało wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1). Oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego i postępowania sądowego zeznawał spójnie, podtrzymując jednolitą wersję zdarzeń. M. M. (1) co do zasady nie negował okoliczności zarzucanego mu czynu, przyznając, iż nie wywiązywał się on z obowiązku łżenia na utrzymanie małoletniej M. M. (3). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego stanowiły wiarygodną i rzeczową podstawę do

czynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Jego wyjaśnienia potwierdzają zeznania świadka, a także dowody z dokumentów.

Świadek, która zeznawała w niniejszej sprawie, mianowicie A. R., była osobą związaną emocjonalnie z M. M. (1). A. R. była bowiem partnerką oskarżonego. Zeznania świadka A. R. Sąd ocenił jako wiarygodne z uwagi na fakt, zeznawała w sposób rzeczowy i konkretny, dystansując się od własnych ocen postępowania oskarżonego, a koncentrując się na kwestiach związanych z sytuacją życiową jej samej i jej dziecka. Zeznania świadka pozwoliły na precyzyjne i szczegółowe ustalenia odnośnie sytuacji majątkowej, rodzinnej i zarobkowej oskarżonego M. M. (1) w czasie inkryminowanym, prowadząc do kategoriycznych w tym zakresie wniosków, iż miał on możliwości wywiązania się ze swego obowiązku alimentacyjnego, których to możliwości jednak sam świadomie w pełni nie wykorzystywał.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, który to materiał Sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała. Zgromadzone w sprawie dokumenty w pełni korelowały z zeznaniami świadka i wyjaśnieniami samego oskarżonego, pozwalając z jednej strony na rzetelną ocenę wiarygodności osobowych źródeł dowodowych, a z drugiej strony – na szczegółową rekonstrukcję zdarzeń.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, rozpatrywany we wzajemnym powiązaniu, dostarczył tym samym dostatecznych podstaw do ustalenia, że oskarżony M. M. (1) dopuścił się zachowania zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym jednakże ustaleniem, iż do dnia 16 sierpnia 2017 roku uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Słupsku z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III RC 564/15, przez co naraził swą córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Przestępstwo niealimentacji penalizuje art. 209 § 1 kodeksu karnego, który w brzmieniu obowiązującym przed datą wejścia w życie zmian do kodeksu karnego wprowadzonych ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz.U. z dnia 16 maja 2017 roku) stanowił, iż ten, kto uporczywie uchyla się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Zauważyć należy, iż do popełnienia przestępstwa niealimentacji dochodzi w przypadku spełnienia dwóch przesłanek: po pierwsze – gdy zobowiązany do płacenia alimentów uporczywie uchyla się od wykonywania obowiązku, po drugie – gdy poprzez swoje zachowanie naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Uporczywe uchylanie się od łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej to niedopełnianie obowiązku mimo obiektywnych możliwości jego dopełnienia. Uchylanie powyższe musi trwać przez pewien okres czasu, przy czym przyjmuje się, iż okres ten nie może być krótszy niż 3 miesiące. Uchylanie musi mieć charakter uporczywy, tzn. z jednej strony musi być wielokrotne i powtarzalne, z drugiej zaś – cechować je musi złe nastawienie zobowiązanego, ignorującego obowiązek alimentacyjny.

Druga przesłanka to narażenie osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Na potrzeby te nie składają się jedynie środki materialne niezbędne do utrzymania, ale również do uzyskania wykształcenia i korzystania z dóbr kultury (vide: Komentarz do Kodeksu karnego, Tom II pod red. A. Zolla, Zakamycze 1999, s. 626-627). W znamieniu powyższym chodzi przy tym o konkretne narażenie na niebezpieczeństwo; mamy zatem do czynienia z przestępstwem skutkowym z zaniechania (a skutkiem jest właśnie to narażenie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych). Pamiętać przy tym trzeba, że zakres podstawowych potrzeb życiowych nie jest pojęciem stałym i niezmiennym, lecz zależy od konkretnych warunków społeczno-ekonomicznych i stanu świadomości społecznej na danym etapie rozwoju społeczeństwa. Im wyższy jest stopień

tego rozwoju oraz przeciętny poziom życia obywateli, tym większe i bardziej różnorodne są potrzeby uznawane powszechnie za podstawowe. W szczególności staje się niezbędne nie tylko zabezpieczenie każdemu człowiekowi minimum egzystencji w postaci środków przeznaczonych na jego utrzymanie: żywności, odzieży, mieszkania itp., ale również - odpowiednio do wieku - zapewnienie mu niezbędnego wykształcenia i przygotowania zawodowego, a także możliwości korzystania z dóbr kulturalnych. [...] Fakt zaspokojenia podstawowych podstaw życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo przez inne osoby, nie zobowiązane, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb" (uchwała SN z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86).

Przekładając powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy, na wstępie wskazać zatem trzeba, że oskarżony potwierdził, iż uchylał się całkowicie od płatności alimentów na rzecz małoletniej córki. Również świadek A. R. potwierdziła, iż jej były partner nie regulował alimentów w okresie zarzucanym w akcie oskarżenia. Nadto wskazała, że w okresie inkryminowanym oskarżony pracował, uzyskując z tego tytułu dochody. Dochody te według Sądu pozwalały chociażby na częściowe opłacanie rat alimentacyjnych zapewniając nieletniej środki do utrzymania. Sąd doszedł do przekonania, że fakt uchylania się oskarżonego od wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na rzecz jego córki wynika przede wszystkim z unikania przez niego kontaktu z nią, brakiem jakiegokolwiek zainteresowania dzieckiem. Należy przypuszczać, iż zlekceważenie przez oskarżonego ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego jest efektem braku poczucia obowiązku oskarżonego dotyczącego sprawowania opieki nad dzieckiem, dbania o jego prawidłowy rozwój. To w ocenie Sądu legło u podstaw dopuszczenia się czynu niealimentacji przez M. M. (1), a okoliczności przez niego podnoszone dotyczące jego sytuacji finansowej w okresie inkryminowanym, zdaniem Sądu, mają stanowić pewien sposób wytłumaczenia swojej winy. Ustalenia te przekonały Sąd, iż oskarżony nie pozostawał w skrajnie trudnej sytuacji materialnej, a jego koszty utrzymania siebie pozwalały również na uiszczanie rat alimentacyjnych chociażby w części, co jakiś czas.

Uznać zatem należy, iż działania oskarżonego w zakresie, w jakim nie realizował on obowiązku alimentacyjnego, nosiły cechy uporczywości.

Dalej zauważyć też trzeba, że uporczywe uchylanie się od realizacji obowiązku alimentacyjnego przez ojca naraziło małoletnią M. M. (3) na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W tym czasie bowiem matka dziecka A. R. mimo uzyskiwania wynagrodzenia z tytułu pracy nie była w stanie zaspokoić wszystkich podstawowych potrzeb życiowych dziecka z uwagi na konieczność partycypowania w kosztach mieszkania. Tym bardziej, że dziecko jest pod stałą opieką kardiologa z uwagi na wrodzoną wadę serca. Poza tym, w opiece nad dzieckiem A. R. wspierała jej matka. Należy przypuszczać, że bez jej pomocy A. R. miałyby jeszcze dalej idące problemy z utrzymaniem i opieką nad dzieckiem.

Odnosząc się z kolei do ustalenia poczynionego przez Sąd, iż zachowanie oskarżonego trwało do dnia 16 sierpnia 2017 roku, należy wskazać, że brak jest danych pozwalających na przyjęcie, że od kwietnia 2017 roku (w akcie oskarżenia wskazano „do marca 2017 r.”) oskarżony wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego. W sprawie ustalono bowiem na podstawie karty rozliczeniowej przesłanej przez komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne wobec oskarżonego, że oskarżony dokonał wpłaty tytułem alimentów dnia 17 sierpnia 2017 roku. Okres uporczywego zaniechania w płatności alimentów trwał zatem do dnia 16 sierpnia 2017 roku, czemu Sąd dał wyraz zmieniając opis czynu w tym zakresie.

Reasumując Sąd, stosując w niniejszej sprawie, na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed datą wejścia w życie zmian do kodeksu karnego wprowadzonych ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy osobom uprawnionym do alimentów (Dz.U. z dnia 16 maja 2017 roku), uznał oskarżonego M. M. (1) w ramach zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego tego, że w okresie od dnia 20 sierpnia 2015 r. do dnia 16 sierpnia 2017r. w miejscowości W. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Słupsku z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III RC 564/15, przez co naraził swą córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, który to czyn zakwalifikował jako występki z art. 209 § 1 k.k.

Stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed datą wejścia w życie zmian do kodeksu karnego wprowadzonych ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy osobom uprawnionym do alimentów (Dz.U. z dnia 16 maja 2017 roku), Sąd zakwalifikował ustawę w tym brzmieniu jako względniejszą dla sprawcy. Pamiętać bowiem należy, że art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed daty wejścia w życie ustawy z dnia 23 marca 2017 roku wprowadzał znamię uporczywego uchylania się od obowiązku alimentacyjnego, a co za tym idzie – warunkował odpowiedzialność sprawcy od szczególnego nastawienia psychicznego sprawcy do zaniechania polegającego na niepłaceniu alimentów. W tej sytuacji brzmienie art. 209 § 1 k.k. zawężało odpowiedzialność karną za zachowania osób odpowiedzialnych alimentacyjnie i z tej przyczyny uznać należy, że brzmienie art. 209 § 1 k.k. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 23 marca 2017 roku jest względniejsze dla sprawcy.

Konsekwencją zastosowania art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 23 marca 2017 roku jest również i to, że Sąd określając czasokres uporczywego uchylania się oskarżonego od obowiązku alimentacyjnego wziął pod uwagę i to, że wprawdzie dopiero ugodą sądową z dnia 10 marca 2016 roku wobec M. M. (1) określono wysokość miesięcznej raty alimentacyjnej, jednak obowiązekłożenia na małoletnią córkę rozpoczął się od dnia jej urodzin i wynikał z ustawy. Tymczasem poza płatnościami na utrzymanie córki w pierwszym miesiącu jej urodzenia, od sierpnia 2015 roku M. M. (1) w żaden sposób do jej utrzymania się nie dokładał. Tym samym ocenić należało, że podejmował karygodne zachowania polegające na uporczywym braku dostarczania córce środków utrzymania od sierpnia 2015 roku, stąd też data początkowa przypisanego oskarżonemu zachowania przestępnego.

Przystępując do wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwa, Sąd miał na uwadze dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 k.k. Nakazują one wymierzenie kary nieprzekraczającej granic zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu - a za taką Sąd uznał karę pozbawienia wolności, której wymiar ma pełne uzasadnienie w okolicznościach sprawy.

Wymierzając oskarżonemu M. M. (1) karę za przypisane mu przestępstwo Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności łagodzących oraz obciążających dotyczących zarówno osoby sprawcy, jak i popełnionych przez niego czynów zabronionych.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył problemy oskarżonego z pozyskaniem stałego źródła dochodu – zatrudnienia, brak wcześniejszej karalności, a także przyznanie się do winy na obu etapach postępowania karnego. Nadto do okoliczności łagodzących Sąd uznał prowadzenie obecnie usatkwowanego trybu życia, podjęcie zatrudnienia (co pozwala na dokonywanie potrąceń przez komornika prowadzącego egzekucję zaległych alimentów od oskarżonego) oraz konieczność spłaty kredytu na remont mieszkania.

Jako okoliczność obciążającą dotyczącą osoby sprawcy Sąd potraktował z kolei jego uchylanie się od zainteresowania dzieckiem i długi czas uchylania się przez oskarżonego od wykonania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego (około 2 lata). Nadto, Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony otrzymywał wynagrodzenie za świadczenie pracy w okresie inkryminowanym, a mimo to nie dokonywał jakichkolwiek wpłat z tytułu alimentów.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd wymierzył M. M. (1) za przypisany mu powyżej czyn na podstawie art. 209 § 1 k.k. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu, wymierzona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do wagi popełnionego przez oskarżonego czynu i osiągnięte przy tym pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego i wpłynie wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich złamanie. Jednocześnie, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary na okres próby 2 (dwóch) lat. W ocenie Sądu postawa oskarżonego oraz charakter popełnionego przestępstwa pozwalają na przyjęcie, iż nie jest

na dzień dzisiejszy konieczna izolacja oskarżonego. Okres warunkowego zawieszenia wykonania kary powinien być wystarczający dla spełnienia celów kary oraz zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Z uwagi na fakt, że pozostaje aktualny obowiązek alimentacyjny M. M. (1) na rzecz jego córki M. M. (3), na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. Sąd zobowiązał w okresie próby oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej. Wykonywanie przez oskarżonego orzeczonego obowiązku, zdaniem Sądu zwiększy szanse oskarżonego na wykonywanie ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej córki M. M. (3).

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd oddał w okresie próby oskarżonego pod dozór kuratora. Pozwoli to na sprawowanie regularniej kontroli wykonywania przez oskarżonego orzeczonych wobec niego, wymienionych wyżej obowiązków.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 k.p.k., zwalniając oskarżonego M. M. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, obciążając nimi w całości Skarb Państwa. Sąd orzekający zwrócił uwagę na jego trudną sytuację życiową i majątkową oraz fakt, że nie posiada majątku znacznej wartości, co przemawia za zwolnieniem go od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, co mogłoby narażać oskarżonego na problemy związane z bieżącym utrzymaniem oraz regularnym wywiązywaniem się przez niego z obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniej córki.

S., dnia 02 lutego 2018 roku

Joanna Hetnarowicz-Sikora

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku